

Μοναχός Ιάκωβος Καρακαλλινός (1903 - 30 Δεκέμβριου 1996)

[/ Γενικά Θέματα](#)

[Μοναχός Ιάκωβος Καρακαλλινός , την πενία θεωρούσε πλούτο φωτ.μοναχού Χαρίτωνος Καρ](#)

Ο κατά κόσμον Ιωάννης Παπαγεωργίου γεννήθηκε στον Πτελεό Αλμυρού Βόλου το 1903. Στην ιερά μονή Καρακάλλου προσήλθε το 1929. Εκάρη μοναχός το 1932 από τον ενάρετο ηγούμενο Κοδράτο (+1940). Αγάπησε τη μονή του και κοπίασε πολύ γι' αυτή. Διετέλεσε και προϊστάμενός της. Εθεωρείτο το αστέρι των καλογέρων του αυστηρού κοινοβίου του Καρακάλλου. Το 1978, λόγω διαφόρων πικρών γεγο-νότων, για τα οποία δεν έφταιγε ουδόλως, αναγκάστηκε ν' αναχωρήσει από τη μονή του. Φιλοξενήθηκε, γηροκομήθηκε και αναπαύθηκε, στο γειτονικό Φιλοθείτικο Κελλί του Αγίου Δημητρίου, όπου οι πατέρες του τον φρόντισαν φιλάδελφα. Υπέμεινε το γήρας και τις ασθένειες καρτε-ρικά. Στο τέλος τυφλώθηκε. Αισθανόταν όμως ποιός τον πλησιάζει. Συ-χνά τον έβρισκες με δάκρυα στα μάτια. Είχε καλή μνήμη και του άρεσε να μιλά για παλιές καρακαλλινές ιστορίες και αγωνιστές μοναχούς της μονής του. Επιθυμούσε να επιστρέφει να τελειώσει τον βίο του στη μονή της μετανοίας του, αλλά δεν μπόρεσε να πραγματοποιήσει τον πόθο του. Αισθανόταν βαθιά υποχρεωμένος στους μοναχούς του Κελλιού, που τον διακονούσαν πρόθυμα. Έκρυβε επισταμένως την αρετή του. Ζούσε ασκητικά και φτωχικά. Την πενία θεωρούσε πλούτο. Σ' ένα νέο μοναχό, που του ζήτησε να τον συμβουλευτεί κάτι, του είπε: «Να μην έχεις θέλημα, να μην θέλεις να κάνεις το δικό σου, να μην απαιτείς τίποτε. Μη ζητήσεις ποτέ εσύ μόνος σου να γίνεις προϊστάμενος ή πα-πάς. Αν σε κάνουν, χωρίς να το ζητήσεις, είναι διαφορετικά, είναι άλλο θέμα. Αν θέλεις να είσαι άνετος και ελεύθερος, έτσι να

κάνεις. Και να μην κατακρίνεις κανένα ποτέ, ό,τι και να κάνει ...».

Γράφουν περί αυτού: «Πρόκειται περί ανωτάτης πνευματικής μορφής του αγιορειτικού μοναχισμού. Τέλειος κοινοβιάτης, ο οποίος διεπέρασεν τον ασκητικόν διάυλον εις την ιεράν μονήν Καρακάλλου, όπου εμόνασεν επί πολλάς δεκαετίας. Ο νέος ούτος αθλητής, εραστής και εργάτης της νοεράς προσευχής, εις τα έσχατα του βίου του εδοκιμάσθη διά της απώλειας του αισθητού φωτός των οφθαλμών. Ο μιμητής του πολυάθλου Ιώβ υπέμεινε καρτερικά την δοκιμασίαν αυτήν. Ουδόλως ελυπείτο διά την στέρησιν του φωτός, αλλ' εδοξολόγει από καρδιάς τον Θεόν και εν πλήρει ταπεινώσει εζήτει το έλεος Αυτού ...».

Όταν είχε το φως του διάβαζε τις ακολουθίες και για τους πατέρες που ήταν στα διάφορα διακονήματα. Ήταν ένας μεγάλος βιαστής. Ποτέ δεν βγήκε στον κόσμο. Όταν έπεσε και κτύπησε σοβαρά, είπε ο ιατρός ότι πρέπει να βγει αμέσως έξω, στο νοσοκομείο, γιατί κινδυνεύει η ζωή του. Δεν δέχθηκε επ' ουδενί. «Ανοίχτε ένα λάκκο και βάλτε με μέσα», είπε. Έζησε άλλα δύο χρόνια και αναπαύθηκε ήσυχα ο μακάριος στις 30.12.1996, ξημερώνοντας του οσιομάρτυρος Γεδεών του Καρακαλλινού, στη μονή του οποίου έζησε επί τόσες δεκαετίες.

Πηγες - Βιβλιογραφία:

Μοναχολόγιον Ιεράς Μονής Καρακάλλου. Αωνύμου, Ιάκωβος Μοναχός Καρακαλλινός, Άγιος Αγαθάγγελος Εσφιγμενίτης 153/1996, σ. 40.

Πηγή: *Μοναχού Μωυσέως Αγιορείτου, Μέγα Γεροντικό εναρέτων αγιορειτών του εικοστού αιώνας Τόμος Γ΄1984-2000 , σελ. 1425-1426, Εκδόσεις Μυγδονία, Α΄ Έκδοσις, Σεπτέμβριος 2011.*